

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aysel Gürmen Selen'in Ormanı

Aysel Gürmen

Selen'in Ormanı

Resimler: SİBEL DEMİRTAŞ

uçanbalık

Aysel Gürmen

SELENİN ORMANI

UÇANBALIK YAYINLARI

Uçanbalık Yayıncılık ve Tic. Ltd. Şti.

Birlik Sok. Akyıldız Sitesi A Blok Daire: 3

80620 -1. Levent - İstanbul

Tel: (0 212) 282 94 06

Faks:(0 212)282 94 07

Gülen Öyküler Dizisi

Selen'in Öyküleri: 4 Selen'in Ormanı, Aysel Gürmen

© Uçanbalık Yayınları, 1997 İkinci Basım: Aralık 1997

Kapak: Ayla Çınaroğlu Kapak Renk Ayrımı: Nef Ajans - (0 212) 511 90 48

Ofset Hazırlık ve Baskı:

Yaylacık Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

(0 212) 567 80 03 - 612 58 60

ISBN: 975-8039-40-0

Aysel Gürmen

SELENİN ORMANI

Resimler: Sibel Demirtaş

UÇANBALIK YAYINLARI

"«A-

İÇİNDEKİLER

Tatile Gidiyoruz.....7

Arabalı Vapur.....17

Sinekli Bakkal Pansiyonu.....25

Selen'in Ormanı.....33

Kızılderililer ve Kediler.....43

Kalede Düşün Var.....51

Kadırga'nın Taşları.....61

Nerede Yaşıyoruz.....71

TATİLE GİDİYORUZ

Siz Babakale diye bir yer duydunuz mu hiç? Eğer Taner Amca'yı tanımış olsaydınız mutlaka duyardınız. Taner Amca annemle aynı yerde çalışır. Bana Babakale 'yle ilgili öylesine güzel ve ilginç şeyler anlattı ki, annem bir akşam üstü, tatilde Babakale'ye gideceğimizi söyleyince, sevinçten uykularım kaçtı. Nihayet Taner Amca'nın bana anlattığı o güzelim ormanları, camgöbeği rengindeki denizi ve korsan kalesini görebilecektim.

Babakale'yle ilgili en çok merak ettiğim şey de ormanlarla denizin birbirlerine nasıl sarıldıklarıydı. Çünkü Taner Amca'nın anlattığına göre, Babakale ormanlarla denizin kucaklaştığı bir yermiş.

Biz Babakale'ye gitmek için hazırlıklara başladığımızda Taner Amcalar çoktan gitmişlerdi bile. Oraya vardığımızda bizi karşılayacaklardı.

Taner Amcaların Babakale'de yazlık evleri var.

Yazlık ev deyince sakın aklınıza kapısı, penceresi, tavanı olmayan bir ev gelmesin. Yazlık evler, yazlık giysilere benzemez. Aynur Teyzemin yazlık evini ilk gördüğümde çok şaşırmıştım.

"Aaaa! Aynur Teyze, bu evin hem kapısı, hem penceresi hem de tavanı var" dedim. Demez olsaydım; Aynur Teyzem yazlık evi, yazlık giysilere benzettiğimi günlerce anlattı durdu. Üstelik evine gelen misafirlere, yazlıktaki komşularına, telefonla konuştuğu insanlara da bundan söz etti. Bütün bunları, sizin de başınıza aynı şey gelmesin diye anlatıyorum.

Babakale'ye götürüleceğim eşyalarımı çantama yerleştirirken anneme sordum:

"Anne, neden bizim yazlık evimiz yok?"

"Zamanı gelince o da olur kızım."

Annemin ne demek istediğini hemen anladım. Yazlık evimizin olup olmayacağı belli değildi. Neyse, nasıl olsa Taner Amcaların yazlık evi var. Hem de Ba-bakale gibi güzel bir yerde.

Çantama bütün eşyalarımı yerleştirdim ama kapatamadım. Ablamdan yardım isteyince, ablam çantama şöyle bir baktı.

"Sen bu çantanın içine neler koydun say bakalım."

Ablam bana bir şeyler saydırmaya çok meraklıdır. "Bugün neler yaptın, say!.. Birden on'a kadar say!.. Mevsimleri say!.. Ayları say!.. Günleri say!.. Taşıtları say!.. Hayvanları say!.."

8

Başladım çantama neler koyduğumu saymaya:

"Mayolu bebeğimi, gelin bebeğimi, gelin bebeğimin kocasını, Uçantay'ı, Uçankaz'ı, köpeklerimi, boynu bükük zürafayı, patlak gözlü kediye, zıp zıp tavşanı, palyaçoğu..."

"Yeter, yeter!.. Bütün oyuncaklarını çantaya tıktırmaştın."

"Abartma Abla! Arabalarımı, yap-bozlarımı, bisikletimi, öteki bebeklerimi, sepetimi, kitaplarımı koymadım."

"Onları da koysaydın bari!.."

"Yok, yok. Onları koymama gerek yok. Gözleri olmadığı için Babakale'yi göremezler. Zaten çantada da yer kalmadı."

"Çantaya koydukların görececek sanki. Neyse neyse... Sen şimdi çantanı boşalt. Gerekli eşyalarını koyduktan sonra yer kalırsa onları da koyarsın."

"Gerekli eşya ne demek abla?"

"Öncelikle giysilerin. Giyecek hiçbir şey almamışsın. Babakale'de çıplak mı dolaşacaksın? Mayolarını, kolluklarını bile almamışsın. Denize girmeye niyetin yok galiba."

"Var, var!.. Hadi onları da alalım."

Ablam elinde bir listeyle dolabımı açtı ve listeye baka baka giysilerin yarısını dışarı çıkardı.

"İşte Selen, çantana önce bunları güzelce yerleştirelim. Yer kalırsa oyuncakların birkaçını alabilirsin."

10

Ağlamamak için kendimi zor tuttum. Onca giysi çantama girerse oyuncaklarıma yer kalmayacaktı.

"Hah! Buldum abla. Bana bir çanta daha gerekiyor. Birine giysilerimi, diğerine de oyuncaklarımı koyarım."

"Olmaz öyle şey Selen! Annem sana bir çanta daha verirse, bana da vermesi gerekir. Eşitlik meselesi."

"Ama abla, sen artık oyuncaklarla oynamıyorsun. Ben oyuncaklarımı evde bırakırsam orada neyle oynayacağını? Hem onları Babakale'ye götürmezsem çok üzülürler."

"Bak Selen, oyuncaklar üzülmezler. Çünkü onların duyguları yoktur. Üstelik Babakale'de denize gireceğiz, ormanda yürüyüşler yapacağız, dağlara tırmanacağız. Zaten oyuncaklarınla oynayacak zamanın olmayacak."

Ablam bazı şeyleri hiç anlamıyor. Benim oyuncaklarımın uygulanmaz olmaz olur mu? Ben onları azarlayınca, üzülüp ağlarlar. Özür dileyip sarılınca da mutlu olurlar. Babakale'yi göremezlermiş... Benim oyuncaklarım her şeyi görürler.

Hemen anneme koştum ve bir çanta daha istediğimi söyledim. Ne yazık ki annem de ablam gibi düşünüyordu.

"Olmaz yavrum. Hepimiz eşyalarımızı birer çantaya sığdırmak zorundayız, arabamız küçük çünkü. Ama birkaç oyuncakını benim çantama koyabilirsin."

11

"Ablamın çantasına da birkaç oyuncakımı koyabilir miyim?"

Annemin yerine ablam cevap verdi.

"Asla olmaz Selen! Kendi giysilerimi bile çantama zor sığdırdım. Hatta sığdıramayıp bırakmak zorunda kaldığım şeyler bile var. Nerede kaldı eşitlik."

"Ama abla, ben zaten seninle eşit değilim ki! Bak, yanında durayım da gör. Ben senden daha küçüğüm. Hem de zavallı bir çocuğum."

"Ne zavallısı be! Sen insanın anasından emdiği sütü burnundan getirirsin. Hiç boşuna uğraşma, bu konuda ödün vermeye niyetim yok. Farkında mısın bilmem ama hayatında ilk defa benden küçük olduğunu kabul ettin. Yarın yine fikrini değiştireceğinden eminim."

Ablamla tartışmamız uzayıp giderdi ama annem alçak ve sert bir sesle,

"Birbirinize karşı daha saygılı olursanız çok sevinirim çocuklar," deyince ikimiz de sustuk. Çünkü o anda, üstelik tatile gitme hazırlığı yaparken, annemin saygılı davranma ve konuşma biçimi ile ilgili uzun söylevini dinleyebilecek durumda değildik.

Ablamın söylediklerini düşünmeye başladım. İnsanın anasından emdiği sütü burnundan getiriyormuşum. Aslında "bebeklerin" demesi gerekirdi, çünkü yalnızca bebekler annelerinden süt emerler. Bir düşünsenize, başımda tacım, sırtımda pelerininim, elimde

12

sihirli çubuğum... Okus pokus!.. Bir iki üç... ve bebeğin emdiği süt burnundan akıyor. Yine okus pokus, bir iki üç... ve sütler bebeğin burnundan içeri giriyor. Alkışlar, alkışlar. Ben eğilip selam veriyorum. Ablamın sesiyle birlikte irkildim.

"Ne yapıyorsun Selen, öyle yere eğilip eğilip?"

"Hiiiç. Yalnızca selam veriyorum."

"Kime?"

"Seyircilerime."

"Hangi seyircilerine?"

"Beni alkışlayan seyircilerime."

Ablam şaşkın şaşkın bana baktı. Sonra anneme koşup fısır fısır bir şeyler söyledi. Benimle ilgili şeyler olduğuna emindim. Beni anneme şikâyet ettiğini düşündüm. Annemin ablama söylediği şeyleri duyunca rahatladım:

"Endişelenecek bir şey yok, bu çok normal. Sen de o yaşlarda benzer şeyler yapıyordun. O yaşlarda çocukların hayal gücü çok geniş olur."

Ablam bana doğru gelirken kapı çaldı. Nihayet babam gelmişti.

"Hazır mısınız?"

"Eveet!"

Ablam ve ben arabaya koştuk. Ablam bendentönce arabaya binip arka koltuğun bir köşesine oturdu. Ablam benden önce arabaya binip oturunca, onun oturduğu yer gözüme daha güzel görünür.

13

"Oraya ben oturacağım abla."

"Neden? Bu tarafla o taraf arasında ne fark var?"

İki taraf arasında bir fark göremiyordum aslında, ama ablam o tarafı seçtiğine göre bir nedeni olmalıydı.

"Olsun, ben senin oturduğun yerde oturmak istiyorum."

"Ben yerimden memnunum. Kalkmaya da hiç niyetim yok."

Onun kalkmaya niyeti yoktu ama benim de bana kalan yerde oturmaya niyetim yoktu. Annem arabaya binince yer kavgamıza hiç aldırış etmedi. Babam o sırada çantalarımızı bagaja yerleştiriyordu. Arabaya bindiğinde, ablamla arka koltuğu henüz paylaşamamıştık. Babam bize hiç bakmadan konuşmaya başladı.

"Tartışmak isteyenler ve mutsuz olmak için bahane arayanlar evde kalıyor. Neşe içinde tatile çıkmak isteyenler de arabada kalıyor... Hırtım... Anlaşılan herkes tatile gitmek istiyor. Şu anda kaptan pilotunuz konuşuyor. Hedefimiz Babakale. Ortalama hızımız yüz kilometre. Yolculuk sırasında şarkı söylemek, acıkmak, susamak, yorulmak ve uyumak serbesttir. Huysuzluk yapmak, tartışmak, somurtmak yasaktır. Kaptanınız olarak hepinize iyi yolculuklar diler, güzergâhımız üzerindeki doğal güzelliklere iyice bakmanızı öneririm. Bu da müessesemizin ikramı."

Bize uzatılan çikletlerden birer tane aldık ve neşe içinde yola koyulduk. Birden oyuncaklarım aklıma

14

geldi. Uçantay, Uçankaz ve gelin bebeğimi alabilmıştım yalnızca. İçime bir sıkıntı doldu. Bütün neşem gitmişti sanki.

Bir ara annemin bana baktığını fark ettim. Eliyle işaret edip yanına yaklaşmamı istedi. Başımı annemin başının yanına yaklaştırdım. Annem kulağıma şöyle fısıldadı:

"Bütün oyuncaklarını aldım. Hepsi de babanın çantasında."

Bir anda giden neşem geri geldi. Anneme sarıldım ve yanağından uzun uzun öptüm. Sonra da yanağımı yanağına dayadım ve öylece kaldım. Annemin yanağı yumuşacık ve sıcacıktı. Her zamanki gibi...

15

ARABALI VAPUR

Babakale'ye gitmek için yola çıkılı çok olmuştı. Ablamla arabada oynayabileceğimiz bütün oyunları oynadık. Acıktıkça annemin uzattığı poğaç ve kurabiyeleri yedik. Susadıkça ve hatta susamadığımız halde su veya meyve suyu içtik. Şarkılar söyledik, fıkralar anlattık. Onlar da bitince sıkıntıdan patladık.

"Yaşasın sonunda Babakale'ye geldik."

"Babakale'ye daha çok var Selen. Burası Eceabat. Birazdan arabalı vapura bineceğiz."

Babamın sözleri sıkıntımı bir anda geçiriverdi. İlk defa vapura binecektim. Hem de arabalılarına. O güne kadar vapurları hep uzaktan görmüştüm.

Ben arabaları çok severim. İttiğiniz zaman, hızla haliya çarpıp yön değiştiren rengârenk minik arabaları, uzaktan kumandalı olanları, duvara çarpıp ters takla atanları, ambulans ve itfaiye olanlarını... Hepsini,

17

hepsini çok seviyorum. En sevdiklerim de lunaparktaki çarpışan arabalar. Annemle babam çarpışan arabalara tek başıma binmeme izin vermezler. Ben ikisinden biri ile, ablam da yalnız başına biner. Sonra da birbirimize çarpar dururuz.

"Ben vapurda arabaya önce seninle, sonra da Annemle bineceğim baba."

"Teker teker olur mu kızım. Hep birlikte bineceğiz."

Demek vapurdaki çarpışan arabalar lunaparktaki-lerden daha büyüktü. Annem, babam ve ben bineceğimize göre, ablamın arabasına öyle bir çarpacaktık ki, ablamın arabası pistin taa öteki tarafına gidecekti. Çok hoşuma gitti.

"Yaşasın!"

"Niye sevindin ki bu kadar Selen?"

Ablama niye sevindiğimi söylemedim. Başına gelecekleri henüz bilmiyordu.

"Sevindim işte!"

"Amaaan! Senin de ne zaman neye sevineceğin belli değil."

Arabalı vapuru görünceye kadar heyecandan yerimde duramadım. Gördükten sonra ise yerimden kıvılcıktan bile istemedim. Ablam haklıydı. Ortada sevinecek bir şey yoktu. Yalnızca eski püskü ve hatta paslı ve pis bir vapur vardı. Yelkenleri bile yoktu. İçinde tayfalar yerine çay satan garsonlar vardı. Üste-

18

lik içine girerken, sinemaya girer gibi para verip bilet almak zorunda kaldık.

"Niye bu vapura, arabalı vapur deyip beni kandırdın baba. Bunun içinde araba falan yok."

"Aaaa! Ben arabalı vapur mu dedim? Özür dilerim. Araba vapuru demek istemiştım aslında. Herkes arabalı vapur dediği için ben de öyle söylemişim. Sana açıklamam gerekirdi. Araba taşıyan vapurlara arabalı vapur denir. Baksana, ne çok araba sığırdı bir vapura. Bu gördüğün vapur bütün bu arabaları karşı tarafa geçirecek." Babam haklıydı. Öyle çok araba tıktırılmışlardı ki vapura, koşup saklambaç oynayacak yer bile kalmamıştı. Arabalara sürüne sürüne vapurun üst katına çıktık. Orası da insan doluydu. Tahta bankların birine oturunca içimden ağlamak geldi. Tam ağlayacakken annem beni kucağına aldı ve vapurun kenarındaki parmaklıkların yanına götürdü.

"Biliyor musun Selen? Vapurun altında kocaman pervaneler var. O pervaneler dönünce deniz gıdıklanıyor ve gülüyor. Birazdan o pervaneler dönecek ve denizin suları gülmekten köpük köpük olacak."

"Düüt, düüt."

"Bu vapurun düdüğü Selenciğim. Vapur şimdi ha-reket edecek."

Tam o sırada büyük bir gürültü oldu ve vapur gitmeye başladı. Deniz tıpkı annemin dediği gibi köpük

19

köpük oldu. Köpükler arasından fırlayan rengârenk baloncuklar bir süre havada uçtuğuktan sonra patlayıp yokoluyorlardı. Sonra yenileri fırlayıp uçuşmaya başlıyordu.

Deniz öyle çok gıdıklanıyordu ki, gülmesi hemencecik bitmiyordu. Vapurun geçtiği yerde köpüklerden bir yol oluşmuştu.

"Anne denizin güldüğünü görüyorum ama kahkahasını duyamıyorum."

"Vapur çok gürültü yapıyor da ondan. Gel aşağıya inelim, o zaman duyabilirsin."

Arabaların durduğu yere indik. Vapurun sesiyle denizin sesi birbirine karışıyordu ama yine de güldüğünü duyabiliyordum.

"Hışır, hışır, hışır... Hışır, hışır, hışır."

Denizi güldürdüğü ve mutlu ettiği için arabalı vapuru azıcık sevdim. Ama azıcık, çok değil.

"Selenciğim, biraz sonra şu görünen yerde vapurdan ineceğiz."

Annemin gösterdiği yere baktım. Çok uzaklarda bir kale vardı.

"Eh, sonunda Babakale'ye gelebildik. Kaleyi görebiliyorum ama Taner Amcanın evini göremiyorum."

"Selenciğim, gördüğün kale Babakale'nin değil, Çanakkale'nin kalesi. Babakale'ye daha çok var. Bur-da vapurdan inip yolumuza devam edeceğiz."

Annemin dediği gibi vapurdan indik ve yolumuza

20

devam ettik. Güneş battı, karanlık oldu, biz gitmeye devam ettik. Babam,

"Daha çok yolumuz var. Yatıp uyuyun!" deyince Babakale'nin bizim evden gerçekten çok uzakta olduğunu anladım.

Yatıp uyumak için arabanın arka koltuğunu ablamla paylaşmak zorundaydık. Ablam uzanıp yatınca bana değil yatacak, oturacak yer bile kalmadı.

Ayaklarını itip kendime yatacak yer açmaya çalıştım. Ben onunkileri itince, o da benimkileri itti. Ben onunkileri, o benimkileri derken yanlışlıkla ayaklarına vurdum. O da benimkilere vurdu. Ben ağlamaya başladım, o da bağırıyordu.

Babam arabayı yolun kenarına çekip durdu. Biz neden durduğunu merak ederken^ babam kolunu bize doğru uzattı. İkimiz de sesimizi kesmiştik. Babam koltuğun tam ortasına parmağıyla görünmeyen bir çizgi çizdi.

"Şu andan itibaren hiçbirinizin ne kolu ne de bacağı bu çizginin öteki tarafına geçmeyecek. Herkes kendi tarafında yatacak ve uyuyacak."

"Ama baba, ben bu küçücük yerde nasıl yatarım! Selen için kolay. Kıvrılıp uyuyabilir. Ben kıvnılsam bile sığamıyorum."

"Kızım, ben de sizin gibi çok sıkıldım ve üstelik de arabayı kullandığım için sizden fazla yorulduğum. Oturarak da uyuyabilirsiniz. Bir daha sesinizi duymak istemiyorum."

22

"Peki baba!"

Babam yeniden arabayı çalıştırınca ablamla ben koltuğun ortasına baktık. Babamın çizdiği çizgi koltuk kılıfının dikiş yerine geldiği için nerde olduğunu görebiliyorduk. Bir süre çizginin öteki tarafına geçmemek için çok çaba harcadık. Eğildik, büküldük, kıvrıldık ama yatamadık. Sonunda benim başım ablamın tarafına, ablamın bacakları da benim tarafıma geçti. İkimiz de sesimizi çıkarmadık. En son hatırladığım şey annemin sözleriydi.

"Şunların haline bak. Sarmaş dolaş uyumuşlar."

23

SINEKLI BAKKAL PANSİYONU

"Kukkurikuuu!.. Mee, meel Osmaaan, halatı aaat!.. Pat, pat, pat, pat!.. DüüüüüüL"

Hayatımda hiç bu kadar çok gürültüyle uyanma-mıştım. Gözümü açtığımda burnumun ucunda kocaman bir ayak gördüm. Anneciğim!.. Bu da ne? Bu benim ayağım olamaz!.. Kimindi bu kocaman ayak ve burnumun ucunda ne işi vardı?

Yattığım yerden hafifçe doğruldum. AaaaL Ablamın ayağıymış. Ablamla aynı yatakta yatıyorduk. O güne kadar ablamla aynı yatakta hiç yatmamıştım. O da ne? Biraz ötedeki yatakta da annemle babam yatıyordu. Annelerle babaların aynı yatakta nasıl yattıklarını hep merak eder dururdum. İyice baktım. Hiç ilginç bir tarafı yoktu. Ablamla ben nasıl yatıyorsak, onlar da öyle yatıyorlardı. Babamın ayakları annemin başının yanındaydı. İçin için güldüm. Annem de uyandığı zaman benim gibi çok şaşırıracaktı.

Uyandığım yer bizim evimiz değildi. Arabamız hiç

25

değildi. Nerede olduğumuzu düşünürken kendimi çok yalnız hissettim. Önce annemle babamı uyandırmayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Eskiden uyandığım zaman evde uyuyan kim varsa uyandırardım. En çok kızan da ablam olurdu.

"Haksızlık bu!.. Haksızlık bu!.." diye bağırdı. Sonra babam uyuyanları uyandırmamı yasakladı. Sessizce onların uyanmasını beklemeliymişim.

Çok sıkılmıştım. Üstelik tuvalete gitmem gerekiyordu. Etrafta tuvalet olabilecek bir yer arandım. Tavanı çok yüksek olan odada yalnızca iki yatak ve üzerinde bavullarımızın durduğu bir masa vardı. Daha dikkatli bakınca aralık bir kapı gördüm.

Yavaşça yataktan indim. Ayaklarımın dibinde terliklerim duruyordu. Terliklerimi giydim ve sessizce aralık olan kapıya yaklaştım.

"Burası tuvalet olmalı. Ya içerde korkunç bir canavar varsa? Annemi uyandırsam mı? O bana kızmaz. Yok yok uyandırmayayım. Ben artık büyüdüm, hiçbir şeyden korkmam. Canavar diye bir şey de yok zaten. Şimdi başımı uzatıp içeriye bakacağım. Hay Allah! Çok da sıkıştım. Acele etmeliyim. Canavar diye bir şey yok mu gerçekten?"

"Uyandın mı Selenciğim? Tuvalete mi gireceksin? Bekle de sana yardım edeyim."

Annem tam zamanında uyanmıştı. Nasıl mutlu olduğumu size anlatamam.

26

"Yok yok! Gelmene gerek yok anne, ben hallederim."

Annem uyandığına göre tuvalete rahat rahat girebilirdim. Büyük bir cesaret ve güvenle aralık olan kapıyı sonuna kadar açtım, bir adım atıp durdum. Ve hemen geri çekildim.

"Ne oldu Selen, vaz mı geçtin? Dur geliyorum."

Tuvalette gördüklerim beni dehşete düşürmüştü. Canavar yoktu ama duvarlarda kara kara milyonlarca sinek vardı. Üstelik benim bildiğim" tanıdığım sineklerden değillerdi. Zehirli miydiler acaba?.. O sırada annem beni elimden tutup içeriye sokmaya çalışıyordu.

"Anne, burası Sinekli Bakkal'a benziyor. Be'n buraya girmem."

"Sen Sinekli Bakkal'ı nereden biliyorsun?"

"Kitabını okumuştun ya anne, unuttun mu?"

"Aaaa! Sen onu mu hatırlıyorsun. Aferin sana. Ben o kitabı okuyalı çok oldu."

Bu arada ben sıkıştıkça sıkışıyordum. Pijamamı ıslatmayayım diye bacaklarımı çapraz yapıp sıkıştırdım. Biraz daha dayanabilirdim.

"Bu gördüğün sinekler zararsızdır Selenciğim. Hem baksana ne kadar güzeller. Kelebeğe benziyorlar. Merak etme onlar etrafta uçuşmazlar, duvarda öylece otururlar. Gel de tuvaletini-yap, ben yanındayım."

Etrafı kollaya kollaya, gözümü duvarlardan ayırma-

27

dan tuvalete oturdum. Sinekler gerçekten de duvarda oturup duruyorlardı. Ya bir de etrafta uçuşsalardı?

Tuvaletten çıkar çıkmaz anneme nerede olduğumuzu ve neden Sinekli Bakkal'da yatıp uyuduğumuzu sordum. Annem çok güldü.

"Biz şu anda Babakale'deyiz. Burası da bir pansiyon. Tatil boyunca burada kalacağız. Bugün tuvaleti ilaçlarım, sinek minek kalmaz."

"Kusura bakma anne, ben burada kalmam. Bu Sinekli Bakkal Pansiyonu'nun salonu da yok, mutfacı da. Ben salonsuz, mutfaksız yerde yaşayamam. Hem burası Babakale'ye Taner Amca nerede? Kale nerede? Ormanlarla deniz nerede?"

"Taner Amca birazdan gelir. Şu anda sana ormanları gösteremem ama denizi ve kaleyi gösterebilirim."

Annem elimden tuttu ve odanın bir duvarını boydan boya kaplayan perdeleri biraz yana çekince ortaya çıkan kapıyı açtı. Birlikte daracık bir balkona çıktık.

"Aaaa!.. Deniz!.. Bu ne kocaman bir deniz. Gemiler bile var."

"O gördüklerin balıkçı tekneleri. Burası da bir liman. Liman, teknelerin, gemilerin durduğu yerdir. Gemilerin evi de diyebiliriz. Balıkçılar teknelerine binip denize açılıyorlar. Ağlarını suya atıp balık avlıyorlar sonra da yine bu limana geri dönüyorlar. Kale de şu tarafta, görebildin mi?"

29

Annemin gösterdiği yere baktım. Deniz kıyısında kayaların üstünde bir kale vardı. Kocaman ve çok güzel.

Tıpkı çizgi filmlerdeki gibi.

"Bak Selen! Taner Amca geliyor."

"Nerede, göremiyorum."

"İşte, şurada."

Annemin gösterdiği yere baktım. Taner Amca bize el sallıyordu.

Annemin verdiği giysileri öyle çabuk giydim ki kendim de şaşırdım. Ablamla babamın uyanmasını bekleyemedim. Annemle Taner Amcanın yanına gittik.

"Taner Amca biliyor musun, ben bu Sinekli Bakkal Pansiyonunu hiç beğenmedim."

"Öyle mi? Hadi hemen gidelim o zaman. Kahvaltıyı bizim evde yapacağız."

Taner Amcanın evine gitmek için deniz kıyısından dağlara doğru yürümeye başladık. Babakale'de deniz ve dağ var. Dağların yamacında da evler var. Düzlük olan yer yok. Yürümek isterseniz ya iniş ineceksiniz, ya da yokuş çıkacaksınız. Dikkatli yürümezseniz kayıp düşebilirsiniz. Dikkat etmeniz bile arada sırada yine düşersiniz. Düşmekten kaçış yok.

Düşmeyeyim diye Taner Amca beni omzuna aldı. Böylece etrafı daha iyi görebiliyordum. Taner Amcanın sözünü ettiği ormanları görememiştım. Yalnızca simsiyah dağları görebiliyordum. Tek tük yeşil ağaçlar köydeki evlerin bahçelerindeydi.

30

İ

"İşte geldik. Burası bizim ev. Bakalım beğenecek misiniz?"

Mine Teyze, Murat Ağabey ve Zeynep Abla bizi kapıda karşıladılar.

Önce Murat Ağabeyimin kucağına atladım. Laf aramızda en çok, en çok onu seviyorum. Çok güzel sohbet ediyoruz çünkü.

Mine Teyze ve Zeynep Ablanın hazırladığı kahvaltı sofrası çok güzeldi. Sofraya oturmadan önce ellerimi yıkamak için tuvalete girdim. Sinek var mı yok mu diye iyice kontrol ettim. Ne tuvalette ne de evin içinde tek bir sinek yoktu. Taner Amcaların evinde yatak odaları, salon, mutfak, banyo, tuvalet, her şey vardı.

Televizyon bile vardı.

"Burada kalabiliriz işte. Burası çok güzel. Babam gitsin, eşyalarımızı Sinekli Bakkal Pansiyonu'ndan alsın ve gelsin. Ben bir daha oraya gitmek istemiyorum."

Ablam da benimle aynı fikirdeydi.

"Evet baba ben de burada kalmak istiyorum."

Taner Amca hemen,

"Zaten burada kalacaksınız. Size yatak hazırladık. Evimizi beğenmenize çok sevindik" dedi.

Annemle babam birbirlerine bakıp boyunlarını büktüler.

Annemle babamı bilmem ama, ben ve ablam çok mutluyduk. Taner Amcalarla aynı evde kalmak çok eğlenceli olacaktı.

32

SELENİN ORMANI

Taner Amcaların Babakale'deki yazlık evine bir güzel yerleştikten sonra, hep birlikte evin çatısına çıktık. Çatı, kapısı olan içi boş bir havuza benziyordu. Havuzun duvarları tam boyum kadar olduğu için etrafı ancak parmak uçlarıma basıp yükselince görebiliyordum.

Evin arkasında yükselen dağlar, deniz kıyısına dimdik inip denizde kayboluyordu. Taner Amcaların evinin altında kalan köyün evleri, birbirinin omuzuna binmiş gibi görünüyordu.

Balıkçı tekneleri ve sandallar köyle denizin arasında koca koca kayalarla çevrilmiş bir havuzun içinde uyuyor gibiydiler.

"Etrafı görebiliyor musun Selen? Göremiyorsan seni omzuma alayım."

"İyi olur Taner Amca, çünkü ormanları göremiyorum."

33

"Aaah ah! Göremezsın tabii. Canım ormanlarım gitti. Şu patikayı görüyor musun? Her sabah orada kuş sesleri ve çam kokulan arasında yürüyüş yapardım. Sağımda solumda sincaplar koşuşur, kelebekler uçuşurdu. Aaah, ah! Şu simsiyah çıplak dağları gördükçe içim yanıyor. Gitti güzelim ormanlarım."

Taner Amca üzüldünce, ben de üzüldüm. Gerçekten de dağlar simsiyahtı. Patika dediği şey dağların yamacında kıvrıla kıvrıla giden, tek kişinin yürüyebileceği incecik bir yoldu.

"Üzülme Taner Amca. Ormanların seni özleyince yine gelirler belki."

Taner Amca'yı biraz güldürmüştüm. Ama sonra yine ciddileşti, hatta kızdı.

"Keşke ormanlarım bir yere gitmiş olsaydı. Ne yazık ki hiçbir yere gidemediler. Cayır cayır yandılar. Yaktılar güzelim ormanlarımı."

"Aaa! Öyle mi? Kim yaktı?"

"Kim olacak, tatilciler yakmış. Gaddar insanlar... Bencil insanlar... İnsafsızlar... Şuraya bak. Taşlar, topraklar bile yanmış."

"Gerçekten de bu tatil satan insanlar çok kötü-müş. Onları polise şikâyet ettin mi?"

"Selen'den inciler. Tatil satan insanlarmış. Hıh!"

Bunu söyleyen ablamdı. Ablamın sözleri beni çok kızdırdı.

"Sen karışma abla. Sözümü de kesme!"

34

Ne zaman birisiyle doğru dürüst sohbet etsem, ablam lafa karışıp beni rahatsız eder. O birisiyle konuşurken ben bir şey söyleyecek olsam, bana, "Lafa karışma Selen!" der, eliyle de hafifçe itekler. Ben, Taner Amcanın omzunda olduğum için onu itekleyeme-dim ama, onun beni azarladığı gibi ben de onu azarladım. Ablam çok bozuldu. Surat asıp bana kötü kötü baktıktan sonra annemin yanına gidip kulağına bir şeyler söyledi. Beni şikâyet ettiğini anlamak hiç de zor değildi. Aldırmayıp Taner Amca'yı yaptığımız ciddi sohbe döndüm.

"Tatilcileri anlatsana Taner Amca." : "Biraz uzakta Aklıman diye bir koy var. Çok güzel, minik bir koy. Tıpkı burası gibi. Yakın zamanda bu koya kocaman, çirkin mi çirkin bir tatil sitesi yaptılar. Geçen yıl oraya tatil yapmaya gelen insanlar -ki bu insanlara tatilci diyoruz- mangal yakarken yangın çıkarmışlar. Yangın taaa buralara gelip benim ormanlarımı da yaktı. Yüzlerce yıllık o koca koca güzelim çamlardan, gördüğün gibi, geriye hiçbir şey kalmadı. Yazık, yazık, çok yazık!.."

"Senin ormanlarını yaktıkları için onları cezalandır-saydın keşke."

"Canım, lafın gelişi benim ormanlarım diyprum. Aslında ormanlar herkesindir. Benim, senin, köylülerin..."

Çok şaşırmıştım. O güne kadar hiç kimse bana or-

35

manlarım olduğunu söylememişti. İster tatil satsınlar, ister tatil yapsınlar, bu tatilci denen insanlara çok kızmıştım. Hatta nefret etmişim. Güzelim ormanları yakmışlardı. Hem de benim ormanlarımı.

"Gaddar insanlar... Bencil insanlar... İnsafsızlar... Ormanlarımı yaktılar. Taner Amca! Sen çok güçlüsün. İkimiz bu tatilcilere cezalarını verelim."

Ceza vermenin dışında ne dediğimi kendim de anlamadım ama, Taner Amca da aynı şeyleri söylediğine göre anlamlı şeyler söylediğimden emindim. Taner Amca derin bir iç çekti.

"Ahh, ah! Bu ülkede her şeyin cezası var da orman katili olmanın cezası yok Selenciğim. Ormanları kimin yaktığını bilmiyoruz ki cezalandıralım. Aslında sıkı bir araştırma yapsalar bulunurlar ama, umurlarında değil ki. Üstelik, hem ormanı yakmışlar, hem de yakalanmaktan korktukları için itfaiyeye haber vermemişler.

Yangın büyüdükçe büyümüş. İtfaiye haber alıncaya kadar yangın kontrolden çıkmış, ilerledikçe ilerlemiş. İşte gördüğün gibi bizim evin dibine kadar gelmiş. Bütün buralar alevler içinde kalmış. Köylüler yanmamak için teknelere binip denize açılmışlar. Çok şükür ki köy yanmadı. Yalnızca bir ev zarar gördü. Bak işte surdaki ev. Rüzgâr denizden karaya doğru esmeye başlayınca köy de yanmaktan kurtulmuş."

"Yaşasın!"

Taner Amcattm anlattıkları, annemin bize seyret-

36

memizi yasakladığı korku filmlerine benziyordu. Neyse ki mutlu sonla bitti de rahatladım. Ama ya biz ordayken yine yangın çıkarsa diye düşününce şöyle bir titredim.

"Taner Amca, yine yangın çıkarsa biz de tekneye binip denize mi açılacağız?"

"Yangın çıkamaz ki artık. En azından şimdilik." "Neden? Tatilciler mangal yakarken çok mu dikkat ediyorlar?"

"Dikkat etseler de etmeseler de fark etmez. Çünkü yanacak bir şey kalmadı. Yanacak ağaçlar olmayınca yangın da çıkmaz."

Ablamın yine yanıbaşımızda olduğunu fark ettim. Dikkatle bizi dinliyordu. Ne zaman gelmişti acaba ve "" ne zaman söze karışacaktı?

"Taner Amca! Ormanlar yandığına göre, yağmurlar başlayınca bu dağlarda büyük ölçüde erozyon olacak değil mi?"

Biliyordum. Ablamın lafa karışıp hiç anlamadığım şeyler söyleyeceğini biliyordum.

"Abla! Lütfen anlamadığım şeyler söyleme."

"Bebekçe mi konuşayım yani?"

"Yooo, Türkçe konuş. Biz Türkçe konuşuyoruz."

"Dilimizin Türkçe olduğunu sana ben öğrettim. Bunu unutma!"

"Hayır sen öğretmedin, ben kendim öğrendim."

"Peki, peki tamam! O zaman sana erozyonun ne

37

olduğunu anlatayım. Ağaçların olduğu yerde, ağaç kökleri toprağı tuttuğı için, yağmur yağınca topraklar suya karışıp akıp gitmez. Ama ağaçlar veya otlar, kısaca bitkiler olmadığı zaman toprak yağmur sularına karışıp gider. Kalan toprak da yavaş yavaş canlılığını yitirir ve bir daha orada ağaç yetişmez."

"Topraklar nereye gider, abla?"

"Deniz çok yakın olduğu için buradaki topraklar denize gidecek."

"Yani her yer deniz mi olacak? O zaman bu köy de denizaltı köyü olur."

Ablam şaşkın şaşkın önce bana, sonra Taner Amcaya baktı. Taner Amca beni omzundan indirdikten sonra sorduğum zor sorunun yanıtını vermeye çalıştı.

"Öyle bir şey olmayacak. Çünkü yanan ağaçların kökleri toprağı hâlâ tutuyor. Zaten bir süre sonra yağmurlar yağınca bu ormanlar yeşerecek ve ağaçlar yavaş yavaş yeniden büyüyecek. Tıpkı sizin gibi."

"Ağaçlar bizimle birlikte mi büyüyecek?"

"Evet Selen'ciğim, öyle olacak. Keşke hiç yanma-salardı da aralarında yürüyüş yapsaydık."

Çok mutlu oldum. Demek ki ormanım tekrar geri gelecekti.

"Ormanımın adını 'Selen'in Ormanı' koydum. Bundan sonra da ormanımı kimse yakmasın, yoksa onları döverim. Hem de hapse atarım."

38

I

Taner Amca bu sözlerime güldü, ablamsa surat astı. Etrafına bakındı ve heyecanla,

"O zaman kale de benim kalem olacak. Adı da Sevinç'in Kalesi' olacak" dedi.

Ben o kocaman güzel kaleyi ablama nasıl kaptırdığımı düşünürken, Taner Amca daha çok gülmeye başladı ve babama seslendi.

"Serdar Bey, sizin kızlar Babakale'yi paylaştılar."

Çatıdan aşağıya inen daracık merdivenlerden inerken etrafı telle çevrili miniminnacık, yemyeşil bir ağaç gördüm.

"Taner Amca! Bak bu ağaç yangından kurtulmuş."

"Selen'ciğim, onu ben yeni diktim. O bir fıstık çamı. Çok yavaş büyüyen bir çam."

"Adı ne?" » "Sen adının ne olmasını istiyorsun?"

"Selen1 olsun!"

"Peki."

Ablam yine homurdanmaya başlamıştı. Onun bir kalesi, benim hem ormanım hem de bir fıstık çamım vardı.

"Taner Amca! Biliyor musun, ben fıstığı çok severim. Babakale'de fıstık yoktur herhalde. Keşke evden getirseydim."

?

"Olmaz olur mu Selenciğim. Şimdi İsmail Dede'ye gider, sana fıstık alırız." "İsmail Dede kim?"

39

"Bizim bakkalımız. Çok muhterem bir insandır. Babakale'nin canlı tarihi gibidir adeta. Onu sen de çok seveceksin."

"Muhterem ne demek Taner Amca?"

"Mmm... Muhterem demek, akıllı, saygı duyulan, iyi insan demektir."

Gerçekten de İsmail Dede'yi çok sevdim. Hem bakkal hem de masalcı.

Bize Babakale'yle ilgili neler anlattı neler.

Babakale'de yaşayan herkes balıkçılık yaparmış. İsmail Dede'nin babası, dedesi, dedesinin dedesi de Babakale'de yaşamış.

Belli ki Babakele'yi çok seviyordu.

Ormanlarımı ve ağacımı ona emanet ettim. Ben orada olmadığım zaman onlara bakacak ve koruyacak. İsmail Dede'yi çok seviyorum.

41

KIZILDERİLİLER VE KEDİLER

42

"Bu ne Taner Amca?"

"Mangal Selenciğim."

"Mangal bu mu? Bununla ne yapacaksın?"

"Bu gördüğün kömürleri mangalın içine koyacağım, sonra onları tutuşturup yakacağım. Kömürler kıpkırmızı olunca mangalın üzerine ızgarayı koyup üstünde et pişireceğim. Sonra da hep birlikte ızgara etleri afiyetle yiyeceğiz. Ben çok güzel mangal yakarım."

"Ablamı çağırayım da o da seyretsin."

"Çağır tabii."

Ablam ile Zeynep Abla bir kayanın üzerine oturmuş, güneşin batışını izliyorlardı.

"Çabuk gelin, Taner Amca mangal yakıyor."

"Önce güneşin batışını izleyelim de sonra bakarız."

Ben de biraz durup onlar gibi kırmızı güneşi ve pembe gökyüzünü seyrettim. Çok güzeldi ama yanan

43

kömürleri izlemek daha ilginçti. Koşa koşa Taner Amcanın yanına gittim.

Mangalın içinde duman çıkaran kocaman bir ateş yanıyordu.

"Dikkat et Selen, üzerine kıvılcım sıçramasın. İstersen biraz geride dur."

Taner Amcanın kıvılcım dediği şey minnacık yıldızlardı. Alevlerin içinden fırlayıp sönmüyorlardı. "Gelsin gelsin. Ben kıvılcımları severim." "Yanarsın ama!"

Bir adım geri çekilip ateşi izlemeye başladım. Dumanlar bazen bana doğru bazen de Taner Amcaya doğru gidiyordu. Duman üstümüze geldikçe yerimizi değiştiriyorduk.

Taner Amca bir karton parçası alıp ateşe doğru sallamaya başladı. Karton parçası bir o yana, bir bu yana gittikçe dumanlar da değişik şekillere giriyordu. Hemen anladım: Taner Amca Kızılderililer gibi dumanla birileriyle konuşuyordu.

Etrafa baktım ama bizim dumandan başka duman göremedim.

"Kiminle konuşuyorsun Taner Amca?" "Biraz önce hiç kimseyle konuşmuyordum. Şimdi seninle konuşuyorum Selen."

"Beni kandıramazsın Taner Amca. Sen dumanla birisine haber gönderiyorsun bence."

"Haaa... Tabii haklısın. Balıkçı Ramazan'a, bugün

44

balık tutabilmişse bize de getirmesi için haber yollu-y ordum."

"Balıkçı Ramazan nerede?"

"Bak şurada... Limana bir balıkçı teknesi yaklaşıyor ya, o tekne balıkçı Ramazan'ın teknesi. Eğer güzel balık yakalamışsa birazdan getirir."

"Ben de senin gibi dünyanınla haber gönderebilir miyim?"

"Biraz uzakta durmak koşuluyla."

Kızılderililerin karton parçasıyla değil, bir kumaş parçasıyla bu işi yaptıklarını biliyordum. Hemen eve koşup bir bez parçası aradım. Kanepede duran rüzgârlığı kaptığım gibi ateşin yanına koştum. Rüzgârlığın kollarından tutarak ateşe doğru sallamaya başladım. Bu işi Taner Amcadan daha iyi yaptığımı düşünürken bir çığlık duydum.

"Selen! Rüzgârlığınla o iş olmaz. Kıvılcımlar rüzgârlığını delik deşik eder."

Annem elimden rüzgârlığı alınca, ben de Taner Amca gibi, bir karton parçası kullanmak zorunda kaldım.

"Taner Amca, Kızılderili dansı yapalım mı?"

"Yapalım Selenciğim. Ablanı da çağır istersen."

"Abla koş! Kızılderili dansı yapacağız!"

Ablam dans etmeyi çok sever. Koşa koşa yanımıza geldi ve hemen ateşin etrafında dans etmeye başladı.

"Hadi Selen, sen de dans etsene!"

45

"Olmaz. Ben elime balta kafama da tüy isterim. Hem Taner Amca dans etmezse ben de etmem."

"Canın isterse!"

Ablam dansına devam ederken Taner Amca elimden tuttu.

"Gel, seninle komşuya gideceğiz, Selen."

"Neden?"

"Komşunun tavukları var. Kümeden kendimize tüy bulabiliriz."

"Peki balta ne olacak?"

"Balta yok ama onun yerine sana bir sopa verebilirim."

Komşular tavuk tüyü istediğimizi öğrenince çok şaşırdılar.

"Ne edeceksiniz tavuk tüylerini komşu?"

"Oyun oynayacağız."

"İyi iyi, oynayın oynayın. Kümes tavuk tüyü dolu, istediğiniz kadar alın."

Komşunun kümesinden rengârenk tüyler toplayıp eve geldik. Zeynep Ablanın verdiği yün iplerle saç örgüsü yapıp başımıza bağladık, tüyleri de saç örgüsünün arasına sokuşturduk. Tıpkı Kızılderililere benze-miştik. Elimize de birer sopa aldık.

"Oldu olacak yüzümüzü de boyayalım bari."

"Aferin abla. Ben bunu unutmuştum. Ama boyamız yok ki!"

"Boyamız yok ama annemin ruju var."

46

Fikir ablamındı ama annemden rujunu istemek bana düşmüştü.

Annem istemeye istemeye rujuyla yüzümüzü boyadı. Çok güzel olmuşuk. Hele Taner Amcayı görmeliydiniz. Başında tüyler, yüzünde boyalar, şortu ve ter-likleriyle tıpkı bir Kızılderili savaşçısına benziyordu.

Çılgınlara ata alevler sönmünceye kadar ateşin etrafında dans ettik.

"Eveet. Şimdi etleri pişirmenin zamanı geldi."

"Taner Amca! Balıkçı Ramazan ne zaman gelecek? Yoksa işaretlerimizi görmedi mi?"

"Görmez olur mu? Neredeyse gelir. Dürbünü getir de bakalım."

Koşarak dürbünü getirdim. Taner Amca dürbünle uzun uzun sahile baktı.

"Tamam. Geliyor işte!"

"Bakayım, bakayım, ben de bakayım."

Ben de baktım ama Taner Amcaların evinin önündeki yel değirmeninden başka bir şey göremedim.

Etler pişince bahçeye kurulan sofraya oturduk. Bir de ne göreyim? Bahçede bir kedi... Kucağıma almak için koştum ama kedi kaçtı. Taner Amcanın dediğine göre Babakale'nin kedileri kucakta durmaya alışık değilmiş. Babakale'de hiç kimse kedileri kucağına almazmış.

Aaaa! Bir kedi daha... Bir daha, bir daha, derken bahçe kedi doldu. Beyaz, siyah, siyah-beyaz, kahve-

' 47

c-A&r*^

rengi, sarı... Renk renk kediler. Bir tanesinin bir gözü kördü. Ablam ona Kör Kedi adını taktı. Diğerlerine de isim taktık. Şanssız, Yumoş, Meraklı, Sakin, Atılgan, Şımarık, Minik, Nankör, Ağgözlü...

"Taner Amca! Bu zavallılar çok aç. Onlara yemek verelim. Pişirdiğin etleri verelim mi?"

"Bak Selenciğim. Onlar aç ama biz de açız. Önce biz karnımızı doyuralım, kalan yemekleri de onlara verimiz."

"Ben vereceğim, söz mü?"

"Yarısını sen yarısı da ablan verir."

Biz yemek yerken zavallı kediciklerin aç aç bizi seyretmeleri hiç hoşuma gitmedi. Tabağımdaki etlerden bir parça alıp kimsenin bana bakmadığı bir anda masanın altına attım. Keşke atmasaydım. Bütün kediler eti almak için miyavlayarak masanın altına hücum ettiler. Öyle bir gürültü oldu ki korkudan ölüyordum. Hemen bacaklarımı yukarı çektim. Ayağımı tırmala-mışlardı. Çok acıyordu ama hiç sesimi çıkarmadım. Taner Amca yaranın üzerine ilaç koydu. İlaç koyunca ayağım eskisinden daha çok acımaya başladı.

"Selenciğim, kedileri yemeğimiz bittikten sonra doyuracağımızı unuttun galiba?"

"Evet unutmuşum."

Annem kendi kendine söylenip duruyordu. Babam ona susması için işaret etti ama o söylenmeye devam etti.

Neyse ki bu arada balıkçı Ramazan gelip ba-

49

lık getirdi de ayağımdaki tırmık unutuldu.

Gizlice Taner Amcaya, yeni gelen balıklardan kedilere de verip vermeyeceğimizi sordum.

"Balıkları yarın pişireceğiz. Bu akşam kedileri masada kalan yiyeceklerle doyurabilirsiniz."

Yemekten sonra büyük bir zevkle kedileri doyurduk. Masada yenebilecek her şey bitmişti. Kemikler bile.

Babakale'nin kedileri bizi öyle çok sevdiler ki bir daha kapının önünden hiç ayrılmadılar. Bizim kedilerimiz olmuşlardı. Babakale'nin köpekleri bunu duyunca çok kıskandılar ve onlar da bizim köpeklerimiz oldular. Onlara da isim taktık, Bastıbacak, Reks, Miço ve Sarışın. Arada sırada köpeklerimizle kedilerimiz kavga ediyorlardı ama olsun. Ben ve ablam da arada sırada kavga ediyoruz. Bir dahaki tatile kadar onları çok özleyeceğim.

50

KALEDE DÜĞÜN VAR

Babakale'nin kedilerine ekmek verirken, ablam nefes nefese yanıma geldi.

"Selen! Bırak şimdi kedilerle uğraşmayı. O ekmekleri sana kim verdi?"

"Sana ne?"

"Bana karşı biraz daha saygılı ol! Biliyorum, kendin aldın. Evdeki bütün ekmekleri kedilere veriyorsun. Annem çok kızacak, haberin olsun."

"Anneme söylemek zorunda mısın?"

"Evet, söylemek zorundayım. Ben dürüst biriyim. Sen de öyle olsan iyi edersin."

"Dürüst ne demek?"

"Hep doğruyu söyleyen, yalan söylemeyen demek. Neyse boşver şimdi. Bu akşam kalede düğün varmış. Yani benim kalemde."

"Niye senin kalende oluyor da benim ormanımda olmuyor?"

51

"Ormanda düğün mü olur Selen?"

"Olmaz mı?.. Neden olmaz?.. Hem düğün ne demek?"

"Hem düğünün ne olduğunu bilmiyorsun, hem de ormanımda olsun diyorsun. Zaten orman morman kalmamış, bütün ağaçlar yanmış!"

"Olsun, ağaçlar yeniden büyüyecek."

"Ölme eşeğim ölme!.."

"Seni anneme şikâyet edeceğim abla!"

"Neden? Ne yaptım ki ben sana?"

"Bana eşek dedin!"

"Hiç durma Selen! Koş şikâyet et. Ben düğün için giyinmeye başlıyorum."

Ablamı anneme şikâyet ettim ama annem hiç kızmadı. Çünkü ablam bana eşek dememiş, o sözlerle başka şeyler anlatmak istemiş. Ne anlatmak istediğini öğrenemedim, çünkü o sırada ablamı, en güzel elbiselerini giyerken gördüğüm için bu konuyu unutuverdim.

"Ben de en güzel elbiselerimi giyebilir miyim anne?"

"Tabii giyebilirsin. Hep birlikte düğüne gideceğiz."

"Düğün ne demek?"

"Düğünde gelin ve damat var. Herkes güzel güzel giyinip gelin ve damadı evlendikleri için tebrik edecekler. Düğün, kısaca gelin ve damadın partisi demek."

52

"Anne! Ben ne zaman gelin olacağım?"

"Evlendiğin zaman?" : "Peki, ne zaman evleneceğim?"

"Sen gelin gibi giyinmek istiyorsun anlaşılan."

"Evet! Nerden bildin?"

"Anneler bilir. Hadi gel de seni gelin gibi giydirelim."

"Yaşasın! Abla! Ben gelin gibi giyineceğim."

"O zaman ben de gelin gibi giyinmek istiyorum."

"Kızım ben ikinizi de gelin gibi nasıl giydirebili-rim? Selen'e senin elbiselerinden birini giydirecektim. Başına da birkaç çiçek takacaktım. Sana ne giydirebili-rim? Vazgeçtim... İkiniz de kendi elbiselerinizi giyin!"

Ablamla ben ağlamak üzereyken, Zeynep ablam sorunu şıp diye çözdü.

"Sevinç de benim elbiselerimden birini giyer."

Ben ablamın beyaz elbisesini giydim. Öyle uzundu ki ayakkabılarım görünmüyordu. Ablam da Zeynep ablamın beyaz bir eteğini giydi. Eteğin belindeki lastiğe bir düğüm atıp iyice yukarıya çekince, omuzları olmayan bir elbise oldu. Böyle elbiseler modaymış.

Başımıza da bahçeden topladığımız çiçeklerden takınca, tıpkı gelinlere benzemiştik. Hep birlikte kaleye doğru yürümeye başladık.

Kaldığımız evden, yani Taner Amcaların evinden kaleye gitmek hiç de kolay değildi. Kale uzak değildi ama taşlı ve dimdik bir yoldan aşağıya doğru yürümek

53

gerekliyordu. Her zaman olduğu gibi Taner Amca beni omzuna aldı. En önde Taner Amcayla ben, arkamızda annem, babam ve Mine Teyze, onların arkasında da Murat Ağabey, Zeynep Abla ve ablam vardı.

"Taner Amca! Düğün partisi neden kalede yapılıyor?11

"Babakale'deki bütün düğünler eskiden beri kalede yapılır Selenciğim."

"Neden peki?"

"Çünkü orası düğün için çok uygun bir yer. Gördüğün gibi Babakale'de, kale dışında başka düzlük bir alan yok."

"Taner Amca! Benim kafam karışıyor."

"Neden Selen?"

"Çünkü burda her şeyin adı Babakale; Kalenin adı Babakale, köyün adı Babakale, lokantanın adı Babakale... Hepsi Babakale..."

"Bak sana anlatayım. İstersen ablan da gelsin, o da dinlesin."

Ablamın dinlemesi gerekli değildi bence, ama Taner Amca öyle söyleyince ablamı çağırdım. Bu arada kaleye iyice yaklaşıyorduk. Kalenin hemen yanında bir yerde durduk. Taner Amca beni omzundan indirdi.

"Bakın çocuklar, bu gördüğünüz Latif Baba'nın yatırı."

Taner Amca'nın gösterdiği yere baktık. Kocaman taşlardan yapılmış, çatısı kaplumbağaya benzeyen, be-54

yaz, küçücük bir ev, etrafında da çiçeklerin ve otların arasında yükselen, kocaman beyaz taşlar vardı.

Taşların hepsi birbirine benziyordu ve tepelerinde de yine taştan şapkalar vardı.

"Yatır demek mezar demek, öyle değil mi Taner Amca?"

"Evet Sevinççğim. Ama her mezar yatır değildir. Öldükten sonra da insanlara iyilik yaptığına inanılan kişilerin mezarlarına yatır denir."

"Aaaa! Taşların ne güzel şapkaları var," diye taşları işaret ettiğimde, ablam,

"Onlar sıradan taşlar değil Selen," diye çıkıştı. "Onlar taaa Osmanlılar zamanından kalma mezar taşlarıdır ve çok değerlidirler. Çünkü tarihi eser sayılırlar."

Ablam, anlamadığım şeyler söylediği zaman çok sinirleniyorum.

"Abla, sen sus!"

"Neden susacak mışım? Taner Amca! Söylediklerim doğru değil mi?"

"Bir dakika kızlar... Önce tartışmayı keselim. Bakın size Latif Baba'yı anlatayım. Latif Baba, Piri Reis'in teknesinde aşçılık yapan bir denizciymiş. Buralarda bir yerde denizde boğulmuş. Onu karaya çıkarıp bu gördüğünüz yere gömmüşler. Buradan geçen ve, Latif Baba'yı bilen bütün gemilerin kaptanları Latif Baba'yı selamlarlar."

"Nasıl selamlarlar? Merhaba mı derler?"

55

"Olur mu Selen? Sesleri buradan nasıl duyulsun? Gemilerinin düdüklerini öttürüp selamlarlar."

"Gemilerin düdüğü buradan duyuluyor mu?"

"Duyuluyor tabii."

"Peki, Latif Baba onu selamladıkları için çok mutlu oluyor mu?"

"Mutlaka oluyordur Selen. Seni de selamlasalar mutlu olmaz mısın?"

"Biz de onu selamlayalım mı? Ama bizim düdüğümüz yok!"

"Olsun. Biz zaten çok yakındayız. Ona merhaba diyebiliriz."

Ben tam "Merhaba!" diyecektim ki ablam elini ağzına götürüp düdük gibi yaptı ve "Düüüüüüü-düü-düt!" diye seslendi. O öyle yapınca ben de aynı şeyi yaptım. Latif Baba bizi gemi sanmıştır herhalde. Taner Amca anlatmaya devam etti.

"Latif Baba'dan dolayı kalenin adı Babakale olmuş. Kale'nin adı Babakale olunca köyün adı da Babakale olmuş. Zaten Babakale'nin olduğu burnun adı da Baba Burnu ve Türkiye'nin en batı noktasıdır."

Bu kadarı da fazlaydı doğrusu. Ben burun falan göremiy ordum.

"Ne burnu? Hangi burnu? Kimin burnu? Burun nerede?"

Ablam gülmekten ölüirken, Taner Amca elimden tuttu ve kalenin kapısına doğru yürümeye başladık.

56

"Sen boş ver Selen, Burada her şeyin ismi Baba'yla başlıyor işte. Gel, bakalım gelinle damat gelmiş mi?"

Kalenin kapısından girerken, ablam peşimizden seslendi.

"Aaaa! Bakın burada bir kabartma var."

Ablamın kabartma dediği şey, kalenin taşlarından birinin üzerindeki bir şekildi. Şekilde bir balta ve bir yılan vardı. Taner Amca yine durup anlatmaya başladı.

"Yılan düşmanı, balta da savunmayı simgeliyor. Bu kale, korsanların saldırılarına karşı, içindeki insanlar ve eşyalarını korumak amacıyla yapılmış. Eskiden insanlar kalenin içinde yaşarlarmış. Daha sonraları kalenin

içine sığamaz olmuşlar ve böylece kalenin dışına evler yapmaya başlamışlar. Korsanlar saldırdığı zaman, kalenin dışında yaşayanlar hemen koşup kaleye sığıp nırlarmış."

Birdenbire, korsanların o anda kaleye saldırmalarının eğlenceli olacağını düşündüm. Onlar da gelinle damadı görürlerdi.

"Korsanlar saldırırsa hemen kalenin içine mi gireceğiz?"

Ablam, sözlerimi anlamamış gibi uzun uzun baktı.

"Amaaan Selen! Dünyada korsan mı kaldı?"

"Kalmadı mı? Neden kalmadı? Ben korsanları, çok severim. Korsancılık oynamayı da severim. Abla, kalenin içinde korsancılık oynayalım mı? Ama bir gözümüze bağlayacak siyah bandımız yok."

57

Ablam çok sevindi. Oyun oynamayı benim gibi o da çok sever.

Kalenin içine girince önce gidip gelinle damadı tebrik ettik. Gelin çok güzeldi. Oradaki bütün insanlar da çok güzel giyinmişti. Bize süslü püslü şekerler ikram ettiler.

Ablamla ben korsancılık oynamaya başlayınca, babam ve Taner Amca da bize katıldı. Oyunumuz daha zevkli oldu. Gözümüzde siyah bandımız yoktu ama ellerimizde kılıçlarımız vardı. Kalenin içinde bulduğumuz değnekler böylelikle işimize yaradı.

Tıpkı korsanlar gibi savaşıyorduk. Taner Amca'yı görmeliydiniz. Kılıcını başının üstünde çevirip çevirip, "Allah-allah-allah-allah!" diye bize saldırıyordu. Derken düğüne gelen bütün çocuklar birer değnek bulup oyunumuza katıldılar, Babakale'nin büyükleri de gülerek bizi izliyorlardı.

Düğün bitince gelinle damat bize teşekkür ettiler. Onları çok eğlendirmişiz.

Eve dönerken Taner Amca'nın akıllı hâlâ oyundaydı.

"Dünyamızda korsanlar var mıymış, yok muymuş çocuklar?"

"Biz varız ya Taner Amca, bizden iyi korsan mı olur?"

"Haklısın Sevinç."

Ablam haklıydı da ben haksız mıydım?

58

"Ya ben Taner Amca? En çok ben haklıyım, çünkü korsancılık oynamak benim fikrimdi."

"Sen de haklısın Selenciğim, en çok sen haklısın." En haklı olmak nedense çok hoşuma gidiyor. Ya sizin?

tttttt

59

KADIRGANIN TAŞLARI

Babakale'nin her şeyi çok güzeldi ama, denizinden hoşlanmamıştım. Kıyıda kum yerine koca koca kayalar vardı, oysa ben kumla oynamayı çok severim. Babama söylediğimde,

"İdare et," dedi. Ne demekse... Taner Amcaya gittim.

"Taner Amca, kum kovamı, küreklerimi, tırmığımı Babakale'ye boşuna mı getirdim?"

"Yooo! Neden boşuna getirmiş olarsın?" Bir soru ben sormuştum, bir soru da Taner Amca. Yani sonuç bir bir. Hemen bir tane daha sordum. "Eee! Hani nerede kum?" "Ne yazık ki burada kum yok Selen!" "Onu ben de biliyorum Taner Amca." "O zaman sana bilmediğin bir şey söyleyeyim." "Hadi çabuk söyle!"

...

"Neden çabuk söyleyeyim, acelen mi var?"

61

"Evet Taner Amca, acelem var, çünkü tuvalete gideceğim."

"O zaman önce tuvalete git, gelince söylerim."

Çok sıkışmıştım ama Taner Amcanın söyleyeceği şeyi de çok merak etmiştim.

"Ben tuvalete gideyim, sen de bilmediğin şeyi yüksek sesle söyle!"

"Olur, madem bekleyemiyorsun ben de söyleyeyim. Bugün sizi kumu olan bir denize götüreceğim."

Ablam benden önce "Oleeey!" diye bağırdığı için çok bozuldum.. Kumlu denize gitmeyi en çok isteyen bendim. Tuvaletten çıkınca ablamın yanına gittim.

"Niye 'Oleeey!' diye bağırdın. 'Oley' Türkçe değil, Yaşasın' demeliydin."

Ablam çok kızdı.

"Annemin söylediklerini tekrarlama Selen! Benim bütün arkadaşlarım 'Oley' diyor. Hem sen benim konuşmama karışamazsın."

"O zaman ben de bundan sonra 'Oley' derim, annem de daha çok kızar."

Annem sözümüzü kesmeseydi bu tartışma uzayıp giderdi.

"Kumlu denize gitmek isteyenler mayolarını giysin."

Ablamla ben mayolarımızı göz açıp kapayıncaya kadar giydik. Kova ve küreklerimizi de alıp arabanın yanında beklemeye başladık. Annem çok şaşırmıştı.

62

İ

"Gözlerimi yaşarttınız çocuklar. Pijamalarınızı da böyle çabuk giyseniz ne olurdu sanki."

"Olmaz anne!"

"Neden olmaz Selen?"

"Her akşam ağlamayı istemeyiz."

"Sen merak etme, ben ağlamam. Mutluluktan takla bile atarım."

"Sen takla atamazsın ki!"

"Neden atamaz mışım? Bal gibi de atarım."

Hepimiz iki arabaya doluştuk. Ben ablamla aynı arabaya binip yanına oturdum. Ablama soracağım şeyler vardı.

"Abla, annem gerçekten takla atabilir mi?"

"Atar atar. Bana takla atmaya o öğretmişti."

"Bana niye öğretmedi?"

"Sana ben öğrettim ya Selen! Annemin bana öğrettiklerini ben de sana öğretiyorum. Daha ne istiyorsun?"

"Annemin takla attığını görmek istiyorum."

"Neden? Annemin takla atabildiğine inanmadın mı yoksa? İnansan iyi edersin. Ben de basket oynayabildiğine inanmamıştım ama, geçen gün sen de gördün ki benden iyi oynuyor."

"Abla, annemin yapamadığı bir şey yok mu?" f

"Bilmem! Bir düşünelim."

Düşündük, düşündük ve sonunda bulduk. Annem bilgisayarda oyun oynamayı bilmiyordu. Bizim çok iyi

63

yaptığımız ama annemin yapamadığı bir şeyi bulmak pek hoşumuza gitti.

"Sevinç, etrafına bir bak ve gördüğün bitki örtüsünü bana söyle."

Ablam yanmıştı. Annem yine ders konularını işlemeye başlamıştı.

"Ben nereden bileyim anne?"

"Nereden bileyim olur mu kızım? Şu anda Ege kıyı-larındayız. Ege kıyılarında hangi bitki örtüsü görülür?"

Ablam uzun uzun etrafına bakıp düşündü. Sonra da, "Orman," dedi. Annem çok kızdı.

"Yok daha neler! Seyrek ve bodur ağaçlar orman mı olur? Etrafına baksana!"

"Bakıyorum anne."

"Ne görüyorsun?"

"Birbiri ardına sıralanmış dağlar görüyorum."

"Sevinç! Lütfen dağları bırak, ağaçlara bak."

"Ay anne, unuttum işte."

"Maki kızım maki... Bu gördüğün bitki örtüsü maki. Akdeniz bölgesinde ve Ege'de görülür."

Ablamın hali çok komikti. Oflayıp pufliyordu. Başımı cama doğru çevirip güldüm. Ablamın gözünden kaçarmı?

"Gül Selen gül! Yakında seni de göreceğiz."

Uzun bir süre hepimiz sustuk. Ablamın durumuna düşmemek- için ne yapabileceğimi düşündüm ve okula gitmemeye karar verdim.

64

Tam bunu ablama söyleyecektim ki araba yavaşladı ve durdu. Aman Tanrım! Hayatımda hiç böyle şey görmemişim. Ağaçların arasında bir sürü kocaman çadır. Kızılderili köyüne mi gelmiştik ne?

Hemen arabadan indim. Etrafta Kızılderili falan yoktu. Bizim gibi mayolu insanlar vardı. Galiba mayolu insanlar Kızılderilileri kaçırıp çadırlarına el koymuşlardı.

Taner Amcanın yanına koştum. Ne de olsa bizi buraya getiren oydu.

"Burası neresi Taner Amca?"

"Burası Kadirga Koyu Selenciğim. Kumlu deniz istemiştin ya, geldik işte. Buradaki kumlar biraz iri ama yine de kova ve küreklerle oynayabilir, kale yapabilirsin."

"Peki Kızılderililer nerede?"

"Hangi Kızılderililer?"

"Bu çadırların sahibi olan Kızılderililer? Yoksa buradaki insanlar onları öldürdü mü?"

"Yok canım, neden öldürsün? Kızılderililerin nerede olduğunu ben bilmiyorum. İstersen annene sor. Ben şimdi senin eşyalarını deniz kıyısına taşıyacağım."

Annemle babam kumlara gitmişti bile. Kocaman bir şemsiyenin altına renkli havlularımızı yayıyorlardı. Onların yanına gitmek için iri iri taşların üzerinde yürümek zorunda kaldım. Çok zor ve yorucu bir yürüyüşten ve birkaç defa düşüp kalktıktan sonra annemin

65

yanına varabildim. Kızılderililerin nerede olduğunu sorunca, o da Taner Amca gibi, "Hangi Kızılderililer?" diye sormasın mı!

"Öf anne!.. Hep aynı şeyleri söylemekten sıkıldım. Çadırların sahibi olan Kızılderilileri soruyorum. Şimdi neredeler? Bu mayolu insanlar neden onların çadırlarında oturuyorlar?"

"Bak canım! Çadırda yalnızca Kızılderililer yaşamaz. Diğer insanlar da yaşar. Bu çadırlar..."

"Hayır anne! Bu çadırlar Kızılderililerin, ben biliyorum."

Annem şaşkın şaşkın bana baktı. Sanki korkmuş gibiydi.

"Selenciğim, kızmama gerek yok. Ben de sana tam onu söyleyecektim. Bu çadırlar aslında Kızılderililerin.

Onlar sıcaktan hiç hoşlanmadıkları için, çadırlarını buradaki insanlara ödünç verip serin yerlere gitmişler. Yaz bitince buradaki insanlar evlerine gidecekler, Kızılderililer de çadırlarına yerleşecek."

Ohhh! Rahatlamıştım. Ben zaten Kızılderililerin sıcaktan hoşlanmadıklarını biliyordum. Çünkü onlar hep yarı çıplak dolaşırlar. Üstelik de hiçbir filmde denize girdiklerini görmedim. Hep dağlarda, tepelerde dolaşırlar.

"Kızılderililer ne iyi insanlar, değil mi anne?"

"Haklısın yavrum! Çok iyi insanlar. Gel kolluklarını takalım da rahat rahat denize gir."

66

"Ben denize girmeyeceğim, yalnızca kumda oynayacağım."

"Nasıl istersen. Şapkayı takalım da güneş çarpma-

sın."

"Güneş çarpmasın mı? Güneş bana nasıl çarpacak ki?"

Annem bana güneş çarpmasının ne olduğunu anlattıktan sonra kumlarla oynamaya başladım. Kumla oynamaktan sıkılınca bir de baktım ki ablamla annem taş topluyorlar. Beyaz, kırmızı, yeşil, siyah, kahverengi, küçük, büyük... Ben de hemen taş toplamaya başladım.

Kovam doldu, küreklerim doldu ama güzel taşlar bitmedi. Şapkamı çıkarıp onu da doldurmaya başladım.

Sonra annem bana bir torba getirdi. Şapkamın içindeki taşları torbaya boşalttı ve şapkamı yeniden başıma taktı.

Kocaman torba hiç dolmayacak sandım ama o da doldu.

"Bana bir torba daha getirin!"

Babam yanıma geldi ama torba getirmedi.

"Gel seninle içinde havuzları olan kocaman bir kale yapalım. Topladığın taşlarla da süsleydim."

"Yaşa baba! Bu çok iyi bir fikir."

Babamla çok büyük ve çok güzel bir kale yaptık.

"Giderken kalemizi de götüreceğiz değil mi baba?"

"Üzgünüm ama götüremeyiz kızım. Onu buradan almaya çalışırsak bozulur."

61

-w

1

"O zaman ben de taşlarımı alırım."

"Hepsini mi?"

"Evet hepsini. Bir tanesini bile bırakmam, hepsi de çok güzel."

"Canım kızım, bütün bu topladığın taşları götürmek için bize bir kamyon gerekir."

"O zaman bir kamyon bul!"

"Olur, bulurum ama... Benim daha iyi bir fikrim var."

"Neymiş o? Ben taşlarımı burada bırakmam, haberin olsun baba."

"Selenciğim, ben taşlarımı bırak demiyorum ki... Düşünüyorum da, eğer ben olsaydım taşlarımı Kızılderililere hatıra olarak bırakırdım."

Harika bir fikirdi! Ben bunu niye düşünememiştim ki. Benden Kızılderililere bir armağan. Yaşasın!

Taşlardan birazını aldım, gerisini de güzelce kumlarla örttüm. Bu arada ablam yanıma geldi.

"Ne yapıyorsunuz? Selen niye taşlarını örtüyorsun?"

"Onları Kızılderililere armağan ediyorum abla. Çok sevinecekler. Süslenmeyi çok sevdiklerine göre bu renkli taşları da sevecekler."

"Senin armağanın olduğunu nereden bilecekler?"

Babama baktım. Babam kaşlarını çatıp ablama baktı, ama hiçbir şey söylemedi. Gidip çantasından kâğıtla kalem getirdi. Kâğıda, "SELEN'DEN SEVGİLERLE"

69

yazdı. Taşlarımın üzerini örttüğüm kumları açtı. Tam kâğıdı taşların arasına koyacaktı ki, ablam.

"Bu kâğıt burada erir," dedi. Babam kızgın bir sesle,

"Gitme zamanımız geldi Sevinç. Hemen koş ve gitmek için hazırlık yap."

Ablam küskün küskün şemsiyeye doğru yürümeye başladı.

"Kâğıt erirse Kızilderililer taşların benim armağanım olduğunu anlayamazlar baba."

"Biliyorum Selenciğim, ben zaten kâğıdı naylona saracaktım."

Kâğıdı naylona sardık ve taşların arasına koyduk, kumlarla da örttük. Sonra da büyük taşları yan yana dizip, Kızilderililere armağanın yerini gösteren bir ok işareti yaptık.

Kadırga'dan ayrılırken son bir kez gidip baktım. Her şey yerli yerindeydi.

Kızilderililer armağanımı mutlaka bulmuşlardır. Onların gözleri çok keskindir. Tıpkı benimkiler gibi.

70

NEREDE YAŞIYORUZ?

Nerede yaşadığımızı bir türlü öğrenemedim. Çünkü nerede yaşadığımızı her soruşumda farklı yanıtlar alıyorum. Türkiye'de, İstanbul'da, Levent'te, giriş katında, daire beşte, Oylum Sitesinde, Yonca Apartmanında...

Öfff! Yaşadığımız yerin tek bir adı olsa olmaz mı?..

Babaannemlerin nerede yaşadığı da biraz karışık. Yaşadıkları yerin adı Çorlu, ama onlar da Türkiye'de yaşıyor. Nasıl olur, onlar bizden çok uzakta oturuyorlar.

Anneannemlerin yaşadığı yeri öğrenmek çok kolay. Onlar Kıbrıs'ta yaşıyorlar. Türkiye'de yaşamıyorlar, İstanbul'da yaşamıyorlar, Levent'te de yaşamıyorlar. Yalnızca Kıbrıs'ta yaşıyorlar.

Babakale'den ayrılırken Taner Amcaları bizim eve

71

davet etmek istedim. Babakale bizim evden çok uzakta olduğu için onları nasıl davet edeceğimi bilemedim.

"Abla, biz nerede yaşıyoruz?"

"Selen, hâlâ öğrenemedin mi? Türkiye'de yaşıyoruz. Türküz ve Türkiye'de yaşıyoruz. Bir daha da unutma!"

Ablam bu kadar karışık şeyi nasıl öğrenebiliyor anlayamıyorum. Okula gittiği için herhalde. Ben de mi okula gitsem acaba? Yok yok, boşverin. Ben okulu hiç sevmedim. Kurallar, kurallar, kurallar. Ne çok kural var şu okul denen yerde. Yürümenin bile bir kuralı var. Ben evde çok mutluyum, okula gitmeye hiç niyetim yok.

Ablam "Eninde sonunda gideceksin" diyor ama ben çok kararlıyım, gitmeyeceğim. Yalnız ablamın benden çok şey bilmesi beni çok rahatsız ediyor.

Eşyalarımızı arabaya yerleştirdik, Taner Amcalarla öpüştük, ben ağacıma hoşçakal dedim ve arabaya bindim.

Nerede yaşıyorduk biz? Türkiye'de. Kafamı camdan dışarıya sarkıttım.

"Murat Ağabey! Zeynep Abla! Mine Teyze! Taner Amca! Türkiye'ye de gelin!"

"Oh be! Nihayet onları evimize davet edebilmişim. Biraz şaşkıncılar ama davetimi kabul ettiler.

"Olur geliriz Selenciğim. Bu nazik davetin için teşekkür ederiz?"

Kendimle çok gururlanmışım. Tıpkı büyükler gibi evimize misafir davet etmişim.

72

Ablam koltuğun bir köşesine büzülmüş kikir kikir gülüyordu.

"Niye gülüyorsun abla?"

"Sana gülüyorum?"

"Neden?"

"Kızım, Türkiye'ye de gelin denir mi? Burası zaten Türkiye!"

"Hayır, burası Türkiye değil Babakale. Asıl sen yanlış biliyorsun. Biraz önce nerede yaşıyoruz diye sordum, bana Türkiye'de dedin. Yani, beni kandırdın mı?"

Ablam gülmekten konuşamıyordu. O güldükçe ben sinirlendim, ben sinirlendikçe o güldü.

"Bir dakika, bir dakika. Sevinç önce sen sus. Selen sen de bağırımdan vazgeç."

"Ama anne, ablam bana hep gülüyor?"

"Artık gülmeyecek yavrum. Sen yanlış bir şey söylemedin. Bak anlatayım. Burası Babakale Köyü. Burada az sayıda ve küçük evler var. Kısacası burası küçük bir köy. Bizim evimizin olduğu yer İstanbul ve orada da birçok, birçok apartman var. Yani çok büyük bir yer. İstanbul ve Babakale'yi evimizin odaları gibi düşün. Babakale banyo olsun, İstanbul da salon olsun. Birisi büyük diğeri de küçük. Yani salonumuzun adı İstanbul, banyomuzun adı da Babakale oldu. Şimdi söyle bakalım, Babakale ve İstanbul nerede?"

"Evimizde!"

73

"Aferin sana. Diyelim ki evimizin adı da Türkiye. Bu durumda Babakale ve İstanbul nerede?"

"Türkiye'de. Aaa çok kolaymış. Mutfağımız da Çorlu olsun. Çünkü Babaannem bize çok güzel yemekler pişiriyor. Peki Kıbrıs neresi olacak? Biliyorum biliyorum. Bizim evde olamaz, çünkü o Türkiye'de değil."

"Çok güzel Selen. Sen bu işi anladın. Kıbrıs da evimizin önündeki park olsun."

"Evet, evet, park olsun. Kıbrıs parka benziyor zaten."

Sonunda anlamıştım... Anlamış mıydım? Yooo!.. Daha anlayamadığım şeyler vardı.

"Levent neresi oluyor peki?"

"Salonda koltuk takımının olduğu yer."

"Oylum Sitesi neresi?"

"Koltuk takımının kanepesi."

"Anladım, anladım! Yonca Apartmanı da benim oturduğum koltuk."

Annem ve ablam beni alkışladılar. Babam arabayı kullandığı için alkışlayamadı ama,

"Aferin benim akıllı kızım!" dedi.

"Gördünüz mü, okula gitmeden de her şeyi öğrenebilirim. Çünkü ben çok akıllıyım."

"Akıllı çocuklar okula gider Selen."

"O zaman ben akıllı değilim abla, çünkü okula gitmeyeceğim. Eğer bir gün çok beğendiğim bir okul olursa belki giderim."

74

"Tartışmayı bırakın çocuklar. Evimize huzur içinde gitmek istiyorum."

Babam huzuru çok sever. İki de bir de huzur ister. Ablamla sessiz sessiz oynadığımız zamanlar ona huzur vermiş oluyoruz.

Huzur içinde evimize döndükten sonra konuşmalarımız çok eğlenceli oldu.

"Ben Babakale'ye gidiyorum. Beni kimse rahatsız etmesin."

Ablam tuvalete gittiğini haber veriyor.

"İstanbul'u dağıtmayın, misafir gelecek!"

Annemin misafiri geleceği için salonu dağıtmamamızı söylüyor.

"Çorlu'nun penceresini kapatın, kedi girecek."

Birisi mutfak camını açık unutmuş anlaşılan.

"Beni Kıbrıs'a kim götürecekt?"

Ben bu soruyu sorunca eve müthiş bir sessizlik çöker. Herkes birbirine acıklı acıklı bakar. Parka gitmek istemesem bile, sessizlik istediğim zamanlar hep bu soruyu sorarım.

"Beni Kıbrıs'a kim götürecekt?"

75